

Нещо ме будалкаш – каза охранителят, като скръсти ръце пред яките си гърди. Той впи изпитателен поглед в момчето, облечено в червено яке със закопчан догоре цип, и поклати бръснатата си глава. – Не може да влезеш с това нещо вътре.

Петдесетината тийнейджъри на опашката пред клуб „Пандемониум“ се наведоха напред, за да доловят разговора. Трябваше дълго да се чака, за да се влезе в клуба, разрешен за малолетни, особено в събота, а на опашката не беше кой знае колко интересно. Охранителите бяха строги и мигом се нахвърляха срещу всеки, който им изглеждаше потенциален смутител на реда. Петнайсетгодишната Клеъри Фрей, която беше на опашката с най-добрия си приятел Саймън, също се наведе напред, надявайки се да стане свидетел на нещо интересно.

– Стига де. – Момчето вдигна предмета над главата си. Изглеждаше като дървен кол, заострен в единия си край. – Това е част от костюма ми.

Охранителят повдигна вежда.

– Що за костюм е това?

Момчето стисна зъби. Според Клеъри то си изглеждаше съвсем нормално за „Пандемониум“. Косата му беше боядисана в електриковосиньо и стърчеше на всички посоки като

пипалата на уплашен октопод, но нямаше и следа от сложни татуировки по лицето или големи метални джунджурийки по ушите или устните му.

– Аз съм ловец на вампири. – Той натисна пръчката. Тя се огъна така лесно, сякаш беше стръкче трева. – Това е имитация. Гумена е. Виждаш ли?

Клеъри забеляза, че очите на момчето бяха твърде големи и зелени: нещо средно между цвят на антифриз и на пролетна трева. Най-вероятно носеше цветни контактни лещи. Охранителят сви рамене, видимо отегчен.

– Както и да е. Влизай.

Момчето се шмугна покрай него, бърз като змиорка. На Клеъри ѝ харесаха изправените му рамене, начинът, по който отмяташе тъмната си коса, докато ходеше. Би го определила с думата, която майка ѝ обичаше да използва – *безгрижен*.

– Намираш го за сладък – каза Саймън с нотка на примирение. – Нали?

Клеъри го сръга с лакът в ребрата, но не отговори.

Вътре в клуба беше задимено и задушно. Цветните светлини танцуваха над дансинга, превръщайки го в многоцветен вълшебен свят, обагрен в синьо и наситено зелено, яркорозово и златисто.

Момчето с червеното яке поглаждаше острия като копие кол, а на устните му играеше ленива усмивка. Колко лесно беше – малко магически прах и мина за безобиден. После още малко магически прах върху очите и в момента в който охранителят го погледна, веднага го пусна. Може би щеше да го пусне и без целия този цирк, но това си беше част от удоволствието – да се забавляваш с мундитата, правейки всичко това явно, току пред очите им, и наслаждавайки се на овчите им физиономии.

Не че хората за нищо не ставаха. Зелените очи на момчето се плъзнаха по дансинга, където изящни крака в коприна и черна кожа ту се появяваха, ту се скриваха сред стълбовете

дим, носейки се във вихъра на танца. Момчетата отмятаха дългите си коси, момчетата поклащаха обутите си в кожа бедра, а голобрадите им лица лъщяха от пот. Те буквално кипяха от жизненост и така преливаха от енергия, че свят му се завиваше. Той сви презрително устни. Те не подозираха какви късметлии са. Не знаеха какво е да вегитираш в света на мъртвите, където слънцето виси уморено на небето като изгорял въглен. Техният живот гореше силно като пламък на свещ и... можеше лесно да бъде угасен.

Той стисна по-здраво кола, който носеше, и запристъпва към дансинга, но в това време едно момиче започна да се провира сред множеството танцуващи и тръгна към него. Той я погледна изпитателно. Беше твърде хубава, за да бъде човек – дълга коса, почти мастиленочерна, тъмни шоколадови очи. С дълга до земята бяла рокля, каквито са носели жените в по-младите години на света. По изящните ѝ ръце се виеха дантелени ръкави. На шията ѝ висеше плътна сребърна верижка с тъмночервена висулка, голяма колкото бебешко юмруче. Той само присви очи, за да се увери, че не сънува – беше истинска. Устата му се напълни със слюнка, докато тя се приближаваше към него. Енергията бликаше от нея, подобно на кръв от рана. Докато минаваше покрай него, тя му се усмихна и му намигна приканващо. Той тръгна след нея, като усещаше по устните си невидимото пърхане на смъртта ѝ.

Винаги беше лесно. Той усещаше как силата на угасващия ѝ живот минава през вените му като огън. Хората бяха толкова глупави. Притежаваха нещо толкова ценно и от тях се искаше само да го пазят. А те пропиляваха живота си за пари, пакетчета прах и чаровната усмивка на някой непознат. Момчето се очертаваше като бледо привидение на фона на стелещия се дим. Тя стигна до стената и се обърна, вдигна с две ръце полата си, като му се усмихваше. Изпод полата ѝ се разкриха ботуши, високи до бедрата.

Той бавно пристъпи към нея, кожата му настръхна от близостта ѝ. Отблизо тя не беше така съвършена: под очите ѝ се виждаше размазан грим, мократа от пот коса бе прилепнала по шията ѝ. Той усети нейната смъртност, сладкия аромат на покварата.

– Хванах те – каза той.

Устните ѝ се свиха в хладна усмивка. Тя се дръпна встрани и той видя, че се бе облегла на една затворена врата, на която с червена боя беше надраскан надписът ВХОД ЗАБРАНЕН – СКЛАД. Тя натисна дръжката на бравата зад себе си, обърна се и се шмугна вътре. Той успя да зърне някакви нахвърляни кашони и преплетени жици. Складово помещение. После хвърли бегъл поглед зад себе си – никой не го гледаше. За него бе добре дошло, че тя предпочиташе уединението.

Той се шмугна в помещението след нея, без да забележи, че го наблюдават.

– Е – каза Саймън, – приятна музика, а?

Клеъри не отговори. Те танцуваха, или по-точно казано, люлееха се напред-назад, като от време на време се навеждаха към пода, сякаш някой от тях си е изпуснал контактната си леща, и това наред група тийнейджъри в металически корсети и една азиатска двойка, която така се натискаше, че боядисаните им коси се смесваха в безпорядък. Едно момче с обица на устната и раница във формата на плюшено мече раздаваше безплатни таблетки билково екстази, неговите парашутести панталони се вееха на течението, предизвикано от вентилатора. Клеъри не обръщаше особено внимание на непосредственото ѝ обкръжение – очите ѝ бяха приковани върху момчето със синята коса, което бе успяло да си извоюва достъп до клуба. Той се взираше в струпалото се множество, сякаш търсеше някого. Имаше нещо в начина, по който се движеше, което ѝ напомняше...

– Аз, от своя страна – поде Саймън, – се забавлявам страшно.

Това изглеждаше малко вероятно. Саймън, както винаги, изглеждаше не на място в клуба – беше небрежно облечен с джинси и вехта тениска с надпис Made in Brooklyn. Неговата остра, наскоро подстригана коса беше тъмнокестенява, а не зелена или розова, а очилата му стояха накриво в края

на носа. Не приличаше много на човек, който се кани да се срещне със силите на мрака, а по-скоро на някой, който се е запътил към клуба по шахмат.

– Хмм-хмм – рече Клеъри. Тя прекрасно знаеше, че той идваше в „Пандемониум“ само заради нея и че ужасно се отегчаваше. Тя също не можеше да определи какво точно ѝ харесваше тук – дрехите, музиката, която те кара да мечтаеш, или най-вече пренасянето в друг свят, различен от нейното скучно ежедневие. Тя не смееше да споделя всичко това с другото, освен със Саймън.

Момчето със синята коса си проправяше път извън дансинга. То изглеждаше малко объркано, сякаш е загубило дирите на някого, когото търси. Клеъри се запита какво ли би станало, ако отидеше при него и му се представеше, а после му предложеше да потърсят заедно. Току-виж само се ококорил насреща ѝ. А можеше и да се засрами, пък можеше и да се зарадва на помощта ѝ, но да не го покаже, момчетата си бяха такива... но поне щеше да е наясно. Може би...

Момчето със синята коса внезапно се изпъна, съсредоточи се като ловджийско куче, надушило следа. Клеъри проследи траекторията на прикования му поглед и видя момичето с бялата рокля.

Е, добре, помисли си Клеъри, като се опитваше да не се чувства като издишащ балон. *Предполагам, че това е търсел.* Момичето беше изумително, от онзи тип момичета, които Клеъри с удоволствие би нарисувала, ако не я караха да се чувства толкова зле – високо и слабо като върлина, с дълга, разстилаща се черна коса. Дори от това разстояние тя успя да види червения медальон на шията ѝ. Той пулсираше под светлините на дансинга като живо, безсмъртно сърце.

– Струва ми се – продължи Саймън, – че тази вечер диджеят е надминал себе си. Не си ли съгласна?

Клеъри завъртя очи и не отговори. Саймън мразеше транс музиката. Тя се съсредоточи върху момичето с бялата рокля. На фона на мрака, дима и изкуствената мъгла нейната белезникава рокля изпъкваше като фар. Нищо чудно, че момчето със синята коса тръгна след нея, сякаш омаян, незабелязващ всичко останало, което го заобикаляше – дори

и двете тъмни фигури, които го следваха по петите, като се провираха след него през навалищата.

Клеъри забави танца си и се втренчи в тях. Не успя да види много, освен че фигурите бяха момчета, високи и облечени в черно. Не можеше да каже защо ѝ се е сторило, че те преследват другото момче, но беше сигурна в това. Позна го по начина, по който те вървяха след него, по изострената им бдителност, по дебнещите им движения. В гърдите ѝ бавно се надигна мрачно предчувствие.

– Между другото – добави Саймън. – Исках да ти кажа, че напоследък се обличам в женски дрехи. А също и че спя с майка ти. Мисля, че трябва да го знаеш.

Момичето беше отишло до стената и сега отваряше вратата с надпис ВХОД ЗАБРАНЕН. Тя се обърна и кимна на момчето със синята коса, след което двамата се плъзнаха през вратата – не че видяното беше необичайно за Клеъри, усамотяване на двойки в тъмните ъгли на клуба. Подозрителното тук идваше от факта, че двойката биваше следена.

Тя се повдигна на пръсти, като се мъчеше да погледне над тълпата на дансинга. Двете момчета бяха спрели до вратата и сякаш се съвещаваха един с друг. Доколкото успя да види, единият от тях беше рус, а другият – тъмнокос. Русият бръкна в якето си и извади оттам нещо дълго и остро, което проблесна под мигащите светлини. Нож.

– Саймън! – извика Клеъри и сграбчи ръката му.

– Какво? – Саймън погледна стъписано. – Аз не спя наистина с майка ти, да знаеш. Просто исках да привлека вниманието ти. Не че майка ти не е изключително привлекателна жена за възрастта си.

– Виждаш ли ей онези момчета? – Тя рязко посочи с ръка, като за малко не блъсна едно чернокожо момиче, което танцуваше наблизо. Момичето я погледна унищожително. – Съжалявам, съжалявам! – Клеъри се обърна към Саймън. – Виждаш ли ей онези двете момчета там? До вратата?

Саймън хвърли бегъл поглед и сви рамене.

– Нищо не виждам.

– Онези двамата, те проследиха момчето със синята коса...

– Онова, което ти се стори симпатично ли?

– Да, но не това е най-важно сега. Русият извади нож.

– Сигурна ли си? – Саймън се взря по-внимателно, като клатеше глава. – Пак не виждам нищо.

– Сигурна съм.

Внезапно Саймън изправи рамене.

– Ще повикам някой от охраната. Ти стой тук. – Той се отдалечи, като си проправяше път през тълпата.

Клеъри се обърна точно навреме, за да види как русото момче се промъква през забранения вход, а приятелят му го следва по петите. Тя се огледа наоколо – Саймън все още се опитваше да прекоси дансинга, но май без особен успех. Дори и сега да извикаше, никой не би я чул, а докато Саймън се върне, вече можеше да се е случило нещо ужасно. Клеъри яростно захапа долната си устна и започна да се провира сред тълпата.

– Как се казваш?

Тя се обърна и се усмихна. В складовото помещение се спускаше бледа светлина през високите прозорци с решетки, покрити с мръсотия. Снопове електрически кабели бяха пръснати по пода покарай парчета от огледални топки и захвърлени кутии боя.

– Изабел – каза тя.

– Хубаво име. – Той тръгна към нея, като стъпваше внимателно сред жиците, да не би някоя от тях да е под напрежение. В мъждивата светлина тя изглеждаше полуневидима, прозрачна, увита в бяло като ангел. Би било удоволствие да превърнеш този ангел в паднал... – Никога се съм те виждал тук преди.

– Питаш ме дали идвам често тук? – Тя се изкиска, като закриваше устата си с ръка. На китката ѝ имаше най-различни гривни, които стигаха чак до маншета на ръкава ѝ – тогава, както се приближаваше към него, той видя, че това съвсем не бяха гривни, а шарки по кожата ѝ, форми от виещи се линии.

Той се вцепени.

– Ти...

Не успя да довърши. Тя пристъпи с бързината на мълния и го удари в гърдите, като замахна към него с разперена ръка, което щеше да го убие на място, ако беше човек. Той залитна назад, а в ръката ѝ се появи нещо като камшик, който се виеше и блестеше като злато и с който тя го удари ниско, като го уви около глезените му и така го накара да загуби равновесие. Той падна, гърчейки се на земята, острият метал се беше впил дълбоко в кожата му. Тя се засмя, изправена над него, и в този миг той разбра *очевидното*. Някое човешко момиче не би носило рокля като тази. Такава, че да покрива кожата ѝ – цялата ѝ кожа.

Изабел рязко издърпа камшика и го прибра. Усмивката ѝ блестеше като отровно питие.

– Ваш е, момчета.

Зад него се чу тих смях, някакви ръце го сграбчиха, изправиха го, бутнаха го към една бетонна колона, той усети студа на камъка по гърба си. Ръцете му бяха издърпани назад, китките му бяха вързани с множество златни жици. Докато той се мъчеше да се освободи, някой заобиколи бетонната колона и застана в полезрението му. Едно момче, младо като Изабел и също толкова хубаво. Светлокафявите му очи блестяха като късчета кехлибар.

– Така – каза момчето. – Има ли и други с теб?

Усещаше как кръвта пулсира под твърде стегнатия метал и кара китките му да изтръпнат.

– Какви други?

– Хайде сега. – Момчето вдигна ръце, при което тъмните му ръкави се смъкнаха надолу и така разкриха руните, прогорени по китките, опакото на ръцете и дланите му. – Знаеш кой съм.

Навътре в черепа на завързания втори ред зъби започнаха да скърцат.

– *Ловец на сенки* – изсъска демонът.

Момчето се ухили широко.

– Хванах те! – каза то.

Клеъри откряна вратата на складовото помещение и влезе. В първия момент тя си помисли, че вътре няма никого. През прозорците, които бяха нависоко и с решетки, се процеждаше само шумът от улицата, клаксоните на колите и свистящите спирачки. Помещението миришеше на застояла боя, а подът беше покрит с дебел слой прах, в който имаше следи от стъпки.

Тук няма никой, установи тя, докато се оглеждаше в безпорядък. В помещението беше хладно, въпреки августовската жег навън. Гърбът ѝ лепнеше от студена пот. Тя пристъпи напред, като се спъна в жиците. Наведе се, за да освободи глезените си от кабелите и чу гласове. Смях на момиче и смърчане от момче. Когато се изправи, тя ги видя.

Те сякаш бяха изскочили от нищото, ей така, между две премигвания с очи. Там беше момчето с дългата бяла рокля и черната коса, която се разстиляше по гърба ѝ като сноп морски водорасли. С нея бяха и двете момчета – високото с черна като нейната коса и по-ниското, русото, чиято коса блестеше като месинг на мъждивата светлина, процеждаща се през прозореца отгоре. Русият стоеше с ръце в джобовите, с лице към пънкярчето със синята коса, което бе завързано за колоната с нещо приличащо на струна от пиано, ръцете му бяха извити назад, а краката му овързани около глезените. Лицето му беше изопнато от болка и уплаха.

С разгуптяно сърце Клеъри се промъкна зад най-близката бетонна колона и надникна иззад нея. Тя видя как русото момче снове напред-назад със скръстени на гърдите си ръце.

– Виж – каза той. – Само не ми казвай, че с теб няма никой от вашите.

Вашите? Клеъри недоумяваше за какво говори. Сигурно бе станала свидетел на нещо като гангстерска война.

– Не знам за какво говориш – каза момчето със сините коси. Звучеше измъчено, но грубо.

– Той говори за другите демони – рече тъмнокосото момче, което всъщност проговаряше за първи път. – Знаеш какво е това демон, нали?

Момчето, вързано за колоната, извърна лице, устните му се движеха.

– Демони – каза натъртено русият, като изписа с пръст думата във въздуха. – В контекста на религията това са обитатели на ада, слуги на Сатаната, но според Клейвът, това е всеки зъл и отмъстителен дух или сила, чийто произход не е от нашето измерение...

– Достатъчно, Джейс – каза момичето.

– Изабел е права – съгласи се момчето с анорака. – Тук няма нужда от уроци по семантика... или демонология.

Тези са откачили, помисли си Клеъри. Тотално откачили. Демони? Друго измерение? И за какъв ад става въпрос?

Джейс вдигна глава и се усмихна. Имаше нещо свирепост в жеста му, нещо, което напомни на Клеъри за документалните филми по „Дискавъри“, начина, по който големите котки – вдигат главите си и душат въздуха за плячка.

– Изабел и Алек мислят, че говоря твърде много – каза той заговорнически. – *Ти също ли мислиш, че говоря много?*

Момчето със синята коса не отговори. Устните му продължаваха да се движат.

– Мога да ти издам една информация – каза той. – Знам къде е Валантайн.

Джейс хвърли поглед към Алек, който сви рамене.

– Валантайн е под земята – каза той. – Този май нещо ни будалка.

Изабел отметна косите си.

– Убий го, Джейс – каза тя. – Той няма да ни каже нищо.

Джейс вдигна ръка и Клеъри видя как ножът, който той носеше, проблесна с матова светлина. Беше почти прозрачен, чист като кристал, остър като парче стъкло.

Вързаното момче задиша тежко.

– Валантайн се върна! – каза бързо то, като се мятеше във възетата, които стягаха ръцете зад гърба му. – Всички от сета на сенките знаят... аз знам... мога да ви кажа къде е той...

В ледените очи на Джейс внезапно пламна ярост.

– Боже мой, всеки път когато хванем по някое копеле от вас, то ни обяснява как знаело къде е Валантайн. Добре де, ние също знаем къде е той. Той е в ада. А ти... – той завъртя ножа в ръката си и острието му блесна като огнена линия, – *ти ще го последваш там.*

Клеъри не издържа. Тя излезе иззад колоната.

– Спрете! – извика тя. – Не можете да го направите...

Джейс се завъртя така стъписано, че ножът се изплъзна от ръката му и издрънча на бетонения под. Изабел и Алек го последваха, не по-малко учудени. Момчето със сините коси увисна на възетата, и то зашеметен от почуда.

Алек първи се окопоти.

– Какво е това? – той започна да мести поглед от Клеъри към другарите си, сякаш очакваше те да знаят какво прави тя тук.

– Това е момиче – каза Джейс, докато идваше на себе си. – Предполагам, че си виждал момичета и преди, Алек. Сестра ти Изабел например. – Той се приближи към Клеъри, като присвиваше очи, сякаш не можеше да повярва на това, което вижда. – Обикновено момиче – каза той донякъде на себе си. – А пък може да ни вижда.

– Разбира се, че мога да ви виждам – каза Клеъри. – Не съм спяла.

– О, напротив – каза Джейс, докато се навеждаше да вземе ножа си. – Само че още не знаеш. – Той се изправи. – По-добре се омитай оттук, ако не искаш да пострадаш.

– Никъде няма да се омитам – каза Клеъри. – Ако го направя, вие ще го убиеете. – Тя посочи към момчето със синята коса.

– Така е – съгласи се Джейс, като въртеше ножа между пръстите си. – Теб какво те е грижа дали ще го убия, или не?

– Ами аз... – запелтечи Клеъри. – Просто не може ей така да убивате хора.

– Права си – каза Джейс. – Не може ей така да се убиват хора. – Той посочи момчето със синята коса, чиито очи бяха притворени. Клеъри си помисли, че може да е припаднал. – Това не е човек, малката. Може и да прилича на човек и да говори като човек, а вероятно и да кърви като такъв. Но той е чудовище.

– *Джейс* – каза Изабел предупредително. – Достатъчно.

– Вие сте луди – каза Клеъри, като се извърна от него. – Повикала съм полиция, да знаете. Всеки момент ще пристигнат.

– Тя лъже – каза Алек, но по лицето му се изписа съмнение. – Джейс, ти...

Той така и не довърши изречението си. В същия миг момчето със сините коси се откъсна от въжетата, с които бе вързано за колоната, и с пронизителен вик се нахвърли върху Джейс.

Двамата паднаха на земята и се затъркаляха, като момчето със сините коси посягаше към Джейс с ръце, които проблясваха, сякаш бяха обковани с метал. Клеъри понечи да избяга, но краката ѝ се заплетоха в кабелите и тя падна така, че чак дъхът ѝ спря. Чу как Изабел изпищя. Когато се обърна, видя момчето със сините коси да седи на гърдите на Джейс. По подобните на бръснач върхове на пръстите му проблясваше кръв.

Изабел и Алек се бяха втурнали към тях, Изабел размахваше камшик в ръка. Момчето със синята коса отчаяно дереше Джейс с подобните си на остриета пръсти. Джейс вдигна ръка, за да се защити, а пръстите я сграбчиха и от нея бликна кръв. Синекосото момче нанесе още един удар... и камшикът на Изабел изплющя по гърба му. Той изпищя – висок, подобен на вой писък – и падна настрани.

Когато камшикът на Изабел се вдигна, Джейс се изгърколи встрани с блестящото острие в ръка. Той заби ножа в гърдите на синекосото момче. Около дръжката му бликна черна течност. Момчето се изви като дъга на пода, започна да се гърчи и извива. Джейс стана и направи гримаса. Сега черната му риза беше станала още по-черна на местата, прогизнали с кръв. Той сведе поглед към извиващото се тяло в краката му, наведе се и със замах издърпа ножа. Дръжката му беше станала хлъзгава от черната течност.

Очите на момчето със сините коси трептяха отворени. Тези очи, впити в Джейс, сякаш горяха, когато процеди през зъби:

– Така да бъде. Бездушните ще убият всички ви.

Джейс изръмжа в отговор. Очите на момчето се подбелиха. Тялото му започна да се гърчи и да се извива, изведнъж започна да се смаява и да се свива в себе си, като ставаше все по-малко и по-малко, докато накрая изчезна съвсем.

Клеъри трескаво освободи краката си от кабелите и започна да отстъпва назад. Никой не ѝ обръщаше внимание – Алек бе отишъл при Джейс, беше хванал ръката му и махаше ръкава, вероятно за да огледа по-добре раната. Клеъри хукна да бяга, но Изабел, с камшик в ръка, ѝ препречи пътя. Златният камшик беше изцапан с черна течност. Тя замахна с него срещу Клеъри и краят му се уви около китката ѝ, като я стегна здраво. Клеъри извика от болка и изненада.

– Глупава малка мунди – процеди Изабел през зъби. – Джейс можеше да умре заради теб.

– Той е луд – каза Клеъри, като се опитваше да освободи китката си. Камшикът се беше впил дълбоко в кожата ѝ. – Всички вие сте луди. За какви се мислите, за пазители на реда? Полицията...

– Докато не покажеш тялото, полицията не би се занимавала с това – каза Джейс. Като придържаше ръката си, той си проправяше път през пръснатите по пода кабели към Клеъри. След него вървеше Алек с намръщено лице.

Клеъри хвърли поглед към мястото, където бе изчезнало момчето, и нищо не каза. Там нямаше и следа от кръв – нищо не подсказваше, че момчето някога е съществувало.

– Когато умрат, те се връщат в своето измерение – каза Джейс. – Виждам, че се чудиш.

– Джейс – процеди Алек. – Внимавай.

Джейс протегна ръка. Лицето му беше зловещо изпръскано с кръв. Той ѝ напомняше на лъв – със същите раздалечени, кехлибарени очи и златистокестенява коса.

– Тя може да ни вижда, Алек – каза той. – Вече знае твърде много.

– В такъв случай какво искате да направя с нея? – попита Изабел.

– Пусни я да си върви – каза спокойно Джейс. Изабел го погледна смаяно, изглеждаше ядосана, но не възрази. Камшикът се разхлаби и освободи ръката на Клеъри. Тя потърка наранената си китка и се зачуди как, по дяволите, да се измъкне отгук.

– Защо да не я вземем с нас? – каза Алек. – Ще питам Ходж дали не иска да говори с нея.

– За нищо на света няма да я заведем в Института – каза Изабел. – Тя е *мунди*.

– Дали? – попита тихо Джейс. Неговият тих глас беше неприятен и от съскането на Изабел или гневния тон на Алек. – Имала ли си си вземане-даване с демони, малката? Разходки с върколаци, разговори с Децата на нощта? Правила ли си...

– Не се казвам малката – прекъсна го Клеъри. – И нямам представа за какво говориш. *Сигурна ли си?*, обади се някакъв дълбок вътрешен глас. *Нали видя как момчето се стопи пред очите ти. Клеъри, Джейс не е луд – само така ти се иска.* – Аз не вярвам... в демони или каквото там...

– Клеъри? – Беше гласът на Саймън. Тя се обърна. Той стоеше на вратата на склада, до него беше един от едрите охранители, който слагаше печати на входа по ръцете на влизащите. – Добре ли си? – Той се приближи към нея в мрака. – Защо си се усамотила тук? – попита той. – Какво стана с момчетата... онези, с ножовете?

Клеъри го погледна втренчено, после погледна зад себе си, където стояха Джейс, Изабел и Алек, като Джейс все още беше с кървавата си риза и ножа в ръка. Той ѝ се ухили и сви рамене, полуизвинително-полуприсмехулно. *Той не е изненадан, че Саймън или охранителят не могат да го видят, помисли си Клеъри.*

Като че ли и самата Клеъри не беше. Тя бавно се обърна към Саймън, като съзнаваше как изглежда в очите му – сама в тъмното складово помещение, с крака, заплетени в някакви кабели.

– Мислех, че са влезли тук – каза тя смутено. – Но явно не са. Съжалявам. – Тя отмести поглед от Саймън, чиято тревога се смени с чувство на неудобство от охранителя, който изглеждаше раздражен. – Наистина съжалявам, сър.

Зад нея Изабел се кикотеше.

– Не мога да повярвам – каза вироглаво Саймън, докато застаналата на тротоара Клеъри отчаяно се мъчеше да спре

такси. Уличните чистачи бяха минали по „Орчард“, докато те бяха в клуба, и сега улицата блестеше в черно от водата.

– Знам – съгласи се тя. – Все пак логично е да има *някакви* таксите тук. Да не е понеделник вечерта? – Тя се обърна към него и сви рамене. – Мислиш ли, че ще имаме повече късмет на „Хюстън“?

– Нямах предвид такситата – каза Саймън. – Не мога да повярвам на това... на това, което каза. Не мога да повярвам, че онези момчета с ножовете са изчезнали.

Клеъри въздъхна.

– Може и да не е имало размахващи ножове момчета, Саймън. Може просто да съм си въобразила.

– Абсурд. – Саймън махна с ръка на едно такси, но то го подмина, като го опръска с мръсна вода. – Видях лицето ти, когато влязох в склада. Ти изглеждаше така зашеметена, сякаш си видяла дух.

Клеъри се сети за Джейс и лъвските му очи. Погледна китката си, по която имаше тънка червена следа, оставена от камшика на Изабел. *Не, не беше дух, помисли си тя. Беше нещо много по-загадъчно.*

– Просто се обърках – каза тя с досада. Чудеше се защо ли не му каза истината. Защото ще я помислил за луда. Това, което всъщност се беше случило – черната кръв, обливаща ножа на Джейс, гласът му, когато попита: „Говорила ли си с Децата на нощта?“ – това тя предпочиташе да запази за себе си.

– Е, хубаво объркване, няма що – рече Саймън. Той хвърли бегъл поглед към клуба, където изтънялата опашка все още се виеше пред вратата и стигаше почти до улицата. – Съмнявам се, че пак ще ни пуснат в „Пандемониум“.

– Какво ти пука? Нали мразиш „Пандемониум“. – Клеъри отново замахна с ръка, когато една жълта кола се насочи към тях през мъглата. Този път таксито спря почти до тях, като шофьорът така натискаше клаксона, сякаш иначе нямаше да привлече вниманието им.

– Най-последно ни огря. – Саймън дръпна силно вратата на таксито и се плъзна върху задната седалка. Клеъри го последва, вдишвайки познатия мирис на цигарен дим, кожа и лак за коса, характерен за нийоркските таксите. – Към

Бруклин, моля – каза Саймън на таксиджията, след което се обърна към Клеъри. – Виж, знаеш, че можеш да споделиш всичко с мен, нали?

Клеъри миг се поколеба, после кимна.

– Разбира се, Саймън – каза тя. – Знам, че мога.

Тя затвори вратата на колата зад себе си и таксито потъна в нощта.

2

ЛЪЖИ И ТАЙНИ

Принцът на мрака яздеше черния си жребец, а самуреното му наметало се вееше зад него. Златна диадема пристягаше русите му къдри, красивото му лице беше студено, по него бе изписана готовност да се сражава, а...

– А ръката му прилича на патладжан – промърмори раздразнено на себе си Клеъри. Рисунката просто не ѝ се получаваше. Тя скъса с въздишка още един лист от скицника си, смачка го и го запрати в оранжевата стена на спалнята си. Подът беше покрит с нахвърляни топки смачкана хартия – сигурен знак, че творческото вдъхновение не бе я спходило по начина, по който ѝ се искаше. Как не можеше да прилича поне мъничко на майка си. Всичко, което Джослин Фрей начертаеше, рисуваше или скицираше, беше красиво и сякаш създадено без никакви усилия.

Клеъри дръпна слушалките от ушите си, прекъсвайки по средата песента на Степинг Рейзър, и потърка болящите я слепоочия. Беше ѝ се сторило, че високото, пронизително звънене на телефона оглася целия апартамент. Тя хвърли скицника на леглото, скочи на крака и изтича в трапезарията, където червеният ретро телефон бе поставен на масата близо до вратата.

– Клариса Фрей ли е? – Гласът от другата страна на линията звучеше познато, но в първия момент тя не можа да се сети кой е.

Клеъри въртеше нервно шнура на телефона между пръстите си.

– Даааа?

– Здравсти, аз съм един от снощните хулигани с нож, които видях в „Пандемониум“. Ами, боя се, че направих лошо впечатление, и се надявах да ми дадеш шанс да поправам нещата...

– САЙМЪН – изкрещя Клеъри и отмести телефона от ухото си, докато той се смееше отсреща. – Никак не е смешно!

– Разбира се, че е. Само че ти не улавяш смешното.

– Глупак – въздъхна Клеъри, като отново се облегна на стената. – Нямахте да се смееш, ако беше тук, когато се прибрах снощи у дома.

– Защо?

– Майка ми. Никак не беше доволна, че закъснях. Беше откачила. Не мога да ти опиша.

– Какво? Не сме виновни, че попаднахме в задръстване! – запротестира Саймън. Той беше най-малкият от трите деца в семейството си и имаше изострено чувство за семейна несправедливост.

– Е, да, ама иди, че ѝ обяснявай. Била съм я разочаровала, не очаквала това от мен, накарала съм я да се тревожи, бла-бла-бла. Тривела съм *живота* ѝ – каза Клеъри, като цитираше дословно майка си с леко прокрадващо се чувство на вина.

– Наказана ли си да не излизаш? – попита Саймън, като също леко повиши тон. Клеъри долови тихо буботене на гласове около него, хората говореха един през друг.

– Още не знам – каза тя. – Мама излезе с Люк тази сутрин и още не са се прибрали. Всъщност ти къде си? У Ерик ли?

– Да, току-що приключихме с репетицията. – Зад Саймън се чу удряне на цимбали. Клеъри трепна. – Тази вечер Ерик ще има литературно четене в „Хайър Граундс“ – продължи Саймън, като имаше предвид местното заведение зад ъгъла, в което понякога вечерно време имаше жива музика. – Цялата група ще отиде да му окаже подкрепата си. Искаш ли да дойдеш?

– Да, добре. – Клеъри млъкна, като дърпаше неспокойно кабела на телефона. – Чакай, не.

– Ей, момчета, ще спрете ли най-после? – извика Саймън, заглъхналият му глас показва на Клеъри, че той бе отдалечил слушалката от ухото си. След секунда той отново заговори в слушалката, като звучеше малко тревожно. – Това да ли беше, или не?

– Не знам – Клеъри прехапа устни. – Мама още ми е сърдита за снощи. Не съм сигурна, че искам да я моля за нещо. Ако ще си навличам неприятности, то не бих искала да е заради тъпата поезия на Ерик.

– Стига де, не е толкова зле – рече Саймън. С Ерик живееха врата до врата и се познаваха, откакто се помнеха. Не бяха толкова близки, колкото с Клеъри, но в началото на втори курс си направиха рок група заедно с Мат и Кърк, приятелите на Ерик. Събираха се всяка събота да свирят в гаража на родителите на Ерик. – Пък и това не е кой знае какво – допълни Саймън. – Поетическа вечер през пет пресечки от вас не е като да те покания на оргия в Хобоукън. Ако иска, може и майка ти да дойде.

– ОРГИЯ В ХОБОУКЪН! – чу Клеъри някой да вие, очевидно Ерик. Изтреця и един цимбал. Тя си представи как майка ѝ слуша Ерик да чете стиховете си и вътрешно потръпна.

– Не знам. Ако всички се появите тук, мисля, че тя ще се усъмни.

– Тогава ще дойда сам. Ще те взема и после ще се срещнем с останалите. На майка ти ще ѝ стане приятно. Тя ме харесва. Клеъри се изсмя.

– Кое е показателно за нейния вкус, ако питаш мен.

– Не те питам – Саймън затвори, явно повикан от останалите.

Клеъри остави слушалката и започна да снове из всекидневната. Навсякъде имаше следи от артистичните наклонности на майка ѝ – от собственоръчно изработените възглавници, нахвърляни върху тъмnochервения диван, до стените, по които висяха картините на Джослин, грижливо поставени в рамка – предимно пейзажи: ветровитите улици на търговския център на Манхатън, потънали в златиста светлина; сцени от парка през зимата, мрачните езера, по които тук-там се белееше лед.

Върху полицата на камината имаше снимка на бащата на Клеъри, поставена в рамка. Замислен рус мъж във военна униформа, очите му образуваха бръчки, предизвикани от смях. Той е бил отличен с ордени и е служил в чужбина. Джослин държеше някои от ордените в малка кутийка до леглото си. Не че ордените са помогнали, когато Джонатан Фрей се е блъснал с кола в едно дърво някъде край Албания и е умрял още преди дъщеря му да се роди.

Джослин никога не говореше за бащата на Клеъри. На кутийката до леглото ѝ бяха гравирани неговите инициали. Вътре бяха неговите ордени и ленти, сватбената халка и една руса къдрица. Понякога Джослин взимаше кутийката и я отваряше, поемаше много нежно къдрицата и след като я подържеше, я прибираще отново и внимателно заключваше кутийката.

Звукът от превъртащ се ключ във входната врата извади Клеъри от унеса ѝ. Тя бързо скочи върху дивана и се престори, че е потънала в една от книгите, които майка ѝ беше оставила в края на масата. Джослин гледаше на четенето като на свещенодействие и никога не прекъсваше Клеъри докато четеше, дори и за да ѝ се скара.

Вратата се отвори с трясък. Беше Люк. Ръцете му бяха пълни с нещо като огромни листове картон. Когато той ги остави, Клеъри видя, че това са разгънати мукавени кашони. Той се изправи и се обърна усмихнато към нея.

– Здравсти, чи... здравсти, Люк – каза тя. Още преди една година той я беше помолил да не му казва чичо Люк, защото така го карала да се чувства стар, а и понякога това му напомняло за Чичо Томовата колиба. При което деликатно ѝ намекна, че наистина не ѝ е чичо, а просто близък приятел на майка ѝ, който я познава от дете. – Къде е мама?

– Паркира микробуса – каза той и, стенойки, изправи върлинещото си тяло. Бе облечен в обичайните си дрехи: стари джинси, бархетна риза и неизменните очила с позлатени рамки, които седяха накриво на носа му. – Хайде пак да ми обясниш защо тази сграда няма товарен асансьор?

– Защото е стара и си има *стил* – каза веднага Клеъри. Люк се ухили. – За какво са тези кашони? – попита тя.

Усмивката му изчезна.

– Майка ти иска да опакова някои неща – каза той, като избягваше втренчения ѝ поглед.

– Какви неща? – попита Клеъри.

Той си пое дълбоко въздух.

– Къщата е пълна с ненужни вещи. Само пречат. Знаеш, че тя никога нищо не изхвърля. А ти какво правиш? Учиш ли? – Той дръпна книгата от ръката ѝ и прочете на глас: – „Светът още изобилства от онези странни същества, съществуването на които трезвата философия не приема. Феи и таласъми, духове и демони все още бродят наоколо...“ – Той затвори книгата и я погледна над очилата си. – Това за училище ли ти трябва?

– *Златният клон*? Не. Две седмици няма да имаме училище. – Клеъри си взе обратно книгата. – Тя е на мама.

– Така си и помислих.

Тя метна книгата обратно на масата и сякаш нещо я загложди.

– Люк?

– Да? – Забравил за книгата, той ровеше в съндъчето с инструменти до камината. – А, ето я – каза той, като извади оранжева машинка за опаковане с тиксо и я заглежда доволен.

– Какво би направил, ако видиш нещо, което никой друг не вижда?

Машинката падна от ръката на Люк и тупна върху плочките пред камината. Той се наведе да я вдигне, без да поглежда към нея.

– Искаш да кажеш дали съм бил свидетел на престъпление или нещо такова?

– Не. Искам да кажа, ако има и други хора наоколо, но ти си единственият, който вижда нещото. Сякаш то е невидимо за всички останали, освен за теб.

Люк се поколеба, все още наведен, хванал изпуснатата машинка в ръка.

– Знам, че звучи налудничаво – отбеляза Клеъри нервно. – Но...

Той се обърна. Очите му, много сини зад очилата, се спряха върху нея и я загледа с обич.

– Клеъри, ти си човек на изкуството като майка си. Струва ти се, че виждаш света по друг начин, различен от начина, по който го виждат останалите хора. Имаш дарбата да виждаш красивото и ужасното в най-обикновени неща. Това не те прави откачена, а просто... различна. Няма нищо лошо в това, да си различен.

Клеъри сви крака и подпря брадичката си върху коленете. В съзнанието ѝ изплуваха складовото помещение, златният камшик на Изабел, момчето със синята коса, което се гърчеше в предсмъртен спазъм, и жълтеникавокафявите очи на Джейс. *Красивото и ужасното.*

– Ако татко бе останал жив, мислиш ли, че и той щеше да бъде човек на изкуството?

Люк изглеждаше слисан. Преди да успее да каже нещо, вратата се отвори и майката на Клеъри влезе наперено в стаята, точетата ѝ тракаха по лъскавия дървен под. Тя подаде на Люк връзката ключове от колата и се обърна към дъщеря си.

Джослин Фрей беше стройна, стегната жена, косата ѝ беше с няколко тона по-тъмна от тази на Клеъри и два пъти по-дълга. В момента я бе вдигнала на тъмночервен кок, в който бе забола молив. Беше облечена в изпръскан с боя гащеризон върху бледолилава тениска и кафяви туристически ботуши, по чиито подметки имаше засъхнала блажна боя, а тъмносините ѝ очи блестяха иззад прекалено големите ѝ винени слънчеви очила.

Всички казваха, че Клеъри прилича на майка си, но тя самата не мислеше така. Единственото нещо, по което си приличаха, беше телосложението им: и двете бяха слабички, с малки гърди и тесен ханш. Тя съзнаваше, че не е хубава като майка си. За да си хубава, трябва да си грациозна и висока. Ако си ниска като Клеъри, малко над метър и петдесет, то ти си сладка. Не красива или хубава, просто сладка. Като прибавим и морковената коса и лицето, изпъстрено с лунички, до майка си тя изглеждаше като парцалена кукла до куклата Барби.

Джослин се движеше така грациозно, че хората се обръщаха да я гледат. За разлика от нея Клеъри си беше спъната

в краката. Хората се заглеждаха след нея само когато профучаваше покрай тях, търкаляйки се по стълбите.

– Благодаря, че ми помогна с пренасянето на кашоните – каза майката на Клеъри на Люк и му се усмихна. Той не отвърна на усмивката. Стомахът на Клеъри се сви тревожно. Клеъри усещаше, че тук става нещо. – Извинявай, много обикалях, докато намеря място за паркиране – днес сигурно имаше най-малко един милион души в парка...

– Мамо? – прекъсна я Клеъри. – За какво са тези кашони?

Джослин прехапа устни. Люк кимна към Клеъри, с което мълчаливо подкани майка ѝ. С нервно движение на китката Джослин отметна една паднала къдрица зад ухото си и отиде при дъщеря си на дивана.

Така, отблизо, Клеъри можа да види колко уморена изглежда майка ѝ. Под очите ѝ имаше тъмни сенки, а клепачите ѝ бяха посивели от безсъние.

– Това заради снощи ли е? – попита Клеъри.

– Не – каза бързо майка ѝ, но после се поколеба. – Може би малко. Не бива да правиш повече така, много добре знаеш, че...

– Нали вече се извиних. Какво има пак? Ако ще ме наказваш, давай, и да свършим веднъж завинаги.

– Няма да има наказание – каза майка ѝ. Гласът ѝ беше напрегнат като опъната струна. Тя погледна към Люк, който клатеше глава.

– Просто ѝ кажи, Джослин – каза той.

– Може ли да *не* говорите за мен така, сякаш ме няма? – тросна се Клеъри. – И какво да ми каже? Кажи ми, какво?

Джослин се престаши.

– Ще ходим на почивка – каза тя.

Люк пребледня, сякаш някой бе избърсал цветовете от лицето му.

Клеъри разтърси глава.

– И какво от това? Ще ходите на почивка – тя се облегна отново на възглавниците. – Не разбирам. Защо правите проблем от това?

– Мисля, че не ме разбра. – Джослин нервно си играеше с ресните на шала си. – Имах предвид, че всички ще отидем на почивка. Ние тримата – ти, аз и Люк ще отидем на вилата.

– Ооо. – Клеъри погледна Люк, но той бе скръстил ръце на гърдите си и зяпаше през прозореца със стиснати зъби. Тя беше смаяна от разстроения му вид. Той обичаше старата вила в предградията на Ню Йорк – беше си я купил преди десет години, сам си я ремонтира и ходеше там винаги, когато можеше. – За колко време?

– До края на лятото – каза Джослин. – Купих кашоните, в случай че искаш да опаковаш някои книги, принадлежности за рисуване...

– До края на лятото? – викна Клеъри с негодувание. – Не мога, мамо. Имам си планове – със Саймън щяхме да ходим на училищно парти, а и имам един куп срещи с групата по рисуване, и над десет урока при Тиш...

– Съжалявам за Тиш. Но другите неща могат да се отменят. Саймън ще прояви разбиране, както и другите от групата.

Клеъри долови непоколебимост в тона на майка си и разбра, че тя говори сериозно.

– Но аз си платих за тези уроци по рисуване! Спестявах цяла година! Ти обеща... – Тя се завъртя към Люк. – Кажй й! Кажй й, че не е честно!

Люк не отклони поглед от прозореца, макар че мускулите на бузите му играеха.

– Тя ти е майка. Тя трябва да реши.

– Нищо не разбирам. – Клеъри отново се обърна към майка си. – Защо?

– Трябва да замина, Клеъри – каза Джослин, при което ъгълчетата на устата ѝ трепнаха. – Имам нужда от тишина и спокойствие, за да рисувам. А и парите точно сега са кът...

– Ами продай някои от нещата на татко – каза ядосано Клеъри. – Нали обикновено така правиш?

Джослин подскочи.

– Това е жестоко...

– Виж, върви където искаш, това си е твоя работа. Аз ще остана тук без теб. Мога да работя, мога да си намеря работа в някое кафене или нещо такова. Саймън каза, че постоянно търсят хора. Достатъчно голяма съм, за да се грижа за себе си...

– Не! – Остротата в гласа на Джослин накара Клеъри да подскочи. – Ще ти върна парите за часовете по рисуване, Клеъри. Но ти ще дойдеш с нас. Не подлежи на обсъждане. Още си твърде малка, за да останеш тук сама. Може да се случи нещо...

– Какво? Какво може да се случи? – възрази Клеъри.

Чу се трясък. Тя смаяно се обърна и видя, че Люк бе съборил една от картините в рамка, която бе подпряна на стената. Видимо ядосан, той отново я изправи. Когато се обърна, устата му беше разкривена в гневна гримаса.

– Аз ще тръгвам.

Джослин прехапа устни.

– Чакай... – Тя хукна след него към антрето, като го настигна, чак когато той вече беше хванал дръжката на вратата. Докато подслушваше от дивана, Клеъри долови припрения шепот на майка си.

– ... Бен – казваше тя. – Аз му звъня и звъня по телефона от три седмици. Гласовата му поща казва, че бил в Танзания. Какво да правя сега?

– Джослин... – поклати глава Люк. – Не можеш всеки път да тичаш при него.

– Но Клеъри...

– Не е Джонатан – изсъска Люк. – След това, което се случи, ти вече не си същата, но Клеъри *не е Джонатан*.

Какво общо има баща ми с това?, помисли объркано Клеъри.

– Не мога просто да я държа вкъщи, да не я пускам да излиза... тя няма да се съгласи...

– Разбира се, че няма! – сега вече Люк наистина звучеше ядосано. – Тя не е домашен любимец, а тийнейджър. Вече е голяма.

– Ако бяхме извън града...

– Поговори с нея, Джослин. – Гласът на Люк бе категоричен. – Мисля, че така е редно. – Той посегна към дръжката на вратата.

В този момент вратата се отвори. Джослин извика уплашено.

– Исусе! – възкликна Люк.

– Всъщност това съм аз – каза Саймън, – макар да са ми казвали, че поразително си приличаме с него. – Той махна на Клеъри от антрето. – Готова ли си?

Джослин свали ръка от устата си.

– Саймън, ти да не подслушваше?

Саймън премигна.

– Не, току-що идвам. – Той премести поглед от преbledнялото лице на Джослин към изкривеното в гримаса лице на Люк. – Случило ли се е нещо? Да си тръгна ли?

– Не се тревожи – каза Люк. – Мисля, че приключихме. – Той профуча покрай Саймън, спускайки се надолу по стълбите. Джослин се сепна от затръшването на входната врата.

Саймън се поколеба в антрето, като гледаше нерешително.

– Мога да мина и по-късно – каза той. – Няма да е никакъв проблем.

– Да, ако може... – започна Джослин, но Клеъри я прекъсна.

– Не, Саймън. Тръгваме – каза тя, като грабна раницата си от закачалката до вратата. Метна я на рамо, гледайки навъсено майка си. – Доскоро, мамо.

Джослин прехапа устни.

– Клеъри, не мислиш ли, че трябва да поговорим?

– Ще имаме достатъчно време да говорим, докато сме на „почивка“ – рече злъчно Клеъри и със задоволство видя как майка ѝ трепна. – Не ме чакай довечера – добави тя, сграбчи Саймън за ръката и почти го избута през входната врата.

Той хвърли през рамо извинителен поглед към майката на Клеъри, която стоеше дребничка и изоставена в антрето, сключила напрегнато ръце.

– Довиждане, госпожо Фрей! – извика той. – Приятна вечер!

– О, млъквай, Саймън – сопна му се Клеъри, като затръшна вратата след тях, без да дочака майка ѝ да отговори на поздрава.

– Господи, жено, ще ми откъснеш ръката – протестираше Саймън, докато Клеъри го влачеше надолу след себе си, а зелените ѝ кецове нервено шляпаха по дървените стълби. Тя

хвърли поглед нагоре, донякъде очаквайки майка ѝ да гледа от площадката, но вратата на апартамента беше затворена.

– Извинявай – измърмори Клеъри, като пусна ръката му. Тя спря в подножието на стълбището и раницата се удари в хълбока ѝ.

Масивната сграда от червеникав камък, в която живееше Клеъри, подобно на повечето сгради в Парк Слоу, някога бе принадлежала на богато семейство. За нейното предишно великолепие свидетелстваха все още запазената вита стълба, подът от издялан мрамор в предверието и високият до тавана решетест прозорец. Сега сградата беше разделена на отделни апартаменти, като Клеъри и майка ѝ си дележа триетажната сграда с една възрастна дама, която имаше студио за спиритични сеанси в приземния етаж. Тя обаче рядко излизаше от него, пък и не бе посещавана от много клиенти. На вратата ѝ имаше гравирана табела, която я представяше като *Мадам Доротей, гадателка и пророчица*.

От полуотворената врата във фоайето излизаше тежката, сладникава миризма на тамян. Клеъри долови тихо боботене на гласове.

– Хубаво е, че бизнесът ѝ процъфтява – рече Саймън. – В днешно време трудно се намира работа за ясновидци.

– Трябва ли на всичко да се присмиваш? – наежи се Клеъри. Саймън я погледна смаяно.

– Бях останал с впечатлението, че моята духовитост и ирония ти допадат.

Клеъри понечи да отговори, но в този миг вратата на Мадам Доротей се отвори и оттам излезе някакъв мъж. Той бе висок, кожата му беше с цвят на кленов сироп, имаше златистозелени, като на котка очи и рошава черна коса. Ослепителната усмивка, която ѝ отправи, разкри два реда искрящо бели зъби.

Усети замайване и острото чувство, че всеки момент ще припадне.

Саймън я погледна разтревожено.

– Добре ли си? Изглеждаш така, сякаш някой те е прегазил. Тя рязко го погледна.

– Какво? Не, добре съм.

Той обаче не беше убеден.

– Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак.

Тя поклати глава. Имаше натрапчивото чувство, че е видяла нещо, но колкото и да се мъчеше да си спомни какво, то ѝ се изплъзваше.

– Нищо. Стори ми се, че видях котката на Доротея, но май е трик на светлината. – Саймън се втренчи в нея. – От вчера не съм яла нищо – допълни тя в своя защита. – Предполагам, че е заради това.

Той обгърна с ръка раменете ѝ.

– Ела, ще ти купя нещо за хапване.

– Направо не мога да повярвам, че се държи така – каза Клеъри за четвърти път, докато се мъчеше да набоде бягщото в чинията ѝ парче авокадо със заострения край на едно парченце чипс. Те се бяха отбили в едно малко мексиканско заведение, наречено *Мама Чипс*. – Достатъчно лошо е, че на всеки две седмици ми налага домашен арест. А сега иска и да ме заточи до края на лятото.

– Е, нали знаеш, че майка ти я прихващат от време на време такива – каза Саймън. – То си е част от нея. – Той ѝ се усмихна иззад вегетарианското си бурито.

– О, разбира се, на теб ти е забавно – каза тя. – Нали няма теб да те влачат един Бог знае къде и за колко време...

– *Клеъри* – прекъсна тирадата ѝ Саймън. – Не на мен трябва да се сърдиш. Пък и нали няма да е за постоянно.

– Откъде знаеш?

– Ами защото познавам майка ти – каза Саймън след кратко мълчание. – Имам предвид, че ние с теб сме приятели – от колко време, десет години? Знаем, че понякога я прихващат такива. Но ще размисли.

Клеъри набоде една люта чушка от чинията си и замислено загриза крайчето ѝ.

– Мислиш ли? – каза тя. – Искам да кажа, мислиш ли, че я познаваш? Понякога се чудя дали изобщо някой я познава.

Саймън я погледна.

– Как така?

Клеъри пое въздух през зъби, за да охлади пламналата си уста.

– Имам предвид, че тя никога не говори за себе си. Не знам нищо за живота ѝ отпреди да се родя или за нейното семейство, или някакви подробности за това, как се е запознала с татко. Тя дори няма сватбени снимки. Сякаш животът ѝ е започнал, откакто ме има мен. Всъщност и тя самата ми го казва винаги, когато повдигна въпрос за това.

– Ау. – Саймън направи физиономия. – Това е мило.

– Не, не е – каза решително Клеъри. – Откачено е. Откачено е да не знам кои са бабите и дядовците ми. Тоест знам, че родителите на баща ми са се отнесли зле към нея, но не може да са се отнесли *толкова* зле, нали? Що за хора са тези, които не искат да видят собствената си внучка?

– Може би тя просто ги мрази. Може да са били агресивни към нея или нещо такова – предположи Саймън. – Сигурно оттам са белезите ѝ.

Клеъри се втренчи в него.

– Какви белези?

Той преглътна хапката в устата си.

– Онези малки, фини белегчета. По целия ѝ гръб и ръцете. Знаеш, че съм виждал майка ти по бански.

– Не съм забелязала никакви белези – каза категорично Клеъри. – Мисля, че така ти се е сторило.

Той се вторачи в нея и, изглежда, се канеше да каже нещо, но мобилният телефон в раницата ѝ започна настойчиво да звъни. Клеъри го извади, погледна номера, изписан на дисплея, и се намръщи.

– Мама е.

– Разбрах по израза на лицето ти. Няма ли да говориш с нея?

– Не точно сега – каза Клеъри, като не спираше да усеща познатото пробождаване на чувството за вина в стомаха си, докато телефонът не спря да звъни, за да се включи гласовата поща. – Сега не ми се спори с нея.

– Винаги можеш да останеш у нас – каза Саймън. – Толкова дълго, колкото искаш.

– Добре, но нека първо видим дали не е размислила. – Клеъри натисна бутона за прослушване на гласовата поща. Гласът на майка ѝ прозвуча напрегнато, но тя видимо се стараеше да му придаде безгрижност: *Миличка, съжалявам, че ти натрапих своите планове за почивка. Прибери се, за да поговорим.* Клеъри затвори, преди да е свършило съобщението, от което се почувства още по-виновна, но и все така ядосана.

– Искате да го обсъдим – докладва тя.

– Ти не искаш ли да говорите?

– Не знам. – Клеъри потърка очи с opakото на ръката си. – Още ли не си се отказал да ходиш на поетичния рецитал?

– Обещах да отида.

Клеъри стана, като побутна стола си.

– Тогава ще дойда с теб. Ще ѝ се обадя след четенето. – Презрамката на раницата се изплъзна от рамото ѝ. Той разсеяно ѝ помогна да я намести и тя усети пръстите му по голата кожа на раменете си.

Въздухът навън беше влажен. Влагата накъдри косата на Клеъри и накара тениската на Саймън да залепне на гърба му.

– А какво става с групата? – попита тя. – Нещо ново? Доста крещяха, докато говорихме по телефона.

Лицето на Саймън се оживи.

– Нещата вървят супер – каза той. – Мат каза, че познавал някого, който можел да ни наеме за бар „Скрап“. Отново умуваме над името.

– О, сериозно? – Клеъри дискретно се усмихна. На практика групата на Саймън никога не се бе занимавала с музика. Предимно се мотаеха из всекидневната на Саймън и обсъждаха името и логото на групата. Понякога тя се чудеше дали изобщо някой от тях умее да свири на някакъв инструмент. – Какви са вариантите?

– Колебаем се между „Съзаклятието на морските растения“ и „Панда, твърдата скала“.

Клеъри поклати глава.

– И двете са ужасни.

– Ерик предлага „Криза в управлението на тревните площи“.

– Ерик по-добре да си стои при електронните игри.

– Тогава ще трябва да си търсим друг барабанист.

– Ерик е вашият *барабанист*? Мислех, че той само проси пари от теб и се хвали пред момичета в училище, че свири в група, за да ги впечатли.

– Не е точно така – каза нехайно Саймън. – Ерик започна съвсем нов живот. Има си приятелка. Заедно са от три месеца.

– Почти женени – каза Клеъри, като минаваше покрай една двойка, която слагаше детето си в количката. Момиченце с жълти пластмасови фиби в косата, стиснало малка кукла със златисти, сапфирени крилца. С тъгълчето на околото си Клеъри сякаш долови, че крилцата пърхат. Тя рязко извърна глава.

– Което означава – продължи Саймън, – че аз съм единственият член на групата, който си *няма* приятелка. А нали се сещаш коя е основната причина да свириш в група? Да си намериш момиче.

– А аз си мислех, че е заради музиката. – Един човек с бастун прекоси улицата с намерение да тръгне по Бъркли Стрийт. Тя отмести поглед, понеже се боеше, че ако гледа някого по-продължително, току-виж му поникнали крила, още една ръка или езикът му станал дълъг и раздвоен като на змия. – Пък и кой го е грижа дали ти си имаш приятелка, или не?

– Мен ме е грижа – каза мрачно Саймън. – Скоро единствените хора без приятелки ще бъдем аз и Уендел, училищният портиер. А той мирише на белина.

– Поне знаеш, че той все още е свободен.

Саймън ѝ хвърли убийствен поглед.

– Не е смешно, Фрей.

– Опитай с Шийла Барбарино, мацката с прашките – предложи Клеъри. В девети клас Клеъри седеше зад нея в часа по математика. Всеки път, когато Шийла си изпускаше молива – което беше често, – Клеъри бе удостоявана с гледката на бельото ѝ, което нямаше как да не изскочи над невероятно ниската талия на джинсите ѝ.

– Точно с нея Ерик се среща от три месеца насам – каза Саймън. – Между другото, той ме посъветва да си избира момичето с най-готиното тяло в училище и да я поканя на среща още в първия учебен ден.

– Ерик е сексистка свиня – каза Клеъри, която очевидно не искаше да знае кое момиче от училище е набелязал Саймън като притежателка на най-готиното тяло. – Може да наречете групата си „Сексистките свине“.

– Името е заето. – Саймън изглеждаше развълнуван. Клеъри му се опули, а междувременно раницата ѝ пак започна да вибрира, което предхождаше рязкото извъняване на телефона ѝ. Тя го извади от джоба на раницата си. – Пак ли е майка ти? – попита той.

Клеъри кимна. В съзнанието ѝ отново изплува образът на майка ѝ как стои, дребничка и сама, до вратата на апартамента им. Чувство на вина изпълни гърдите ѝ.

Тя погледна към Саймън, който също гледаше към нея. В тъмните му очи се четеше тревога. Лицето му ѝ беше толкова познато, че можеше да го скицира и насън. После се сети за самотните седмици, които предстояха без него, и пусна обратно телефона в чантата си.

– Хайде – каза тя. – Ще закъснеем за представлението.

3

ЛОВЕЦ НА СЕНКИ

Когато пристигнах в „Хайър Граундс“, Ерик беше вече на сцената и сновеше нагоре-надолу пред микрофона с притворени очи. Специално за случая бе боядисал върховете на косата си в розово. Зад него Мат, който изглеждаше леко замаян, удряше разсеяно джембето.

– Ще бъде голяма тъпотия – предрече Клеъри. Тя хвана Саймън за ръкава и го задърпа към изхода. – Ако искаме да избягаме, не е късно да го направим сега.

Той поклати решително глава.

– И на мен ми се иска, но съм човек, който държи на душата си. – Той изправи рамене. – Аз ще взема кафе, а ти през това време намери къде да седнем. За теб какво да взема?

– Само кафе. Черно – като душата ми.

Саймън тръгна към бара, като мърмореше под носа си нещо за това, как сега Ерик е станал много, много по-добър. Клеъри се зае да търси места.

Кафенето беше доста препълнено като за четвъртък. Повечето от овехтелите дивани и фотьойли бяха заети от тийн-ейджъри, които се наслаждаваха на свободната вечер през седмицата. Мирисът на кафе и цигари бе проникнал навсякъде. Най-после Клеъри намери свободно място, идеално за влюбени двойки, в един закътан тъмен ъгъл. Единственият човек наоколо беше едно русо момиче със сигнално оранжев потник, ко-